

[Niels Helveg Petersen]

Niels Helveg Petersen (RV):

Udenrigsministeren vil gøre det til en fornærmelse mod regeringen at fremføre formuleringen, hvori der står, at det første instinkt skulle være at forhandle med sine kolleger inden for de ti. Jeg må sige, at formuleringen skyldes ikke mig. Formuleringen skyldes Londonrapporten, det er dens formulering, der faktisk er en fornærmelse mod regeringen og i øvrigt mod den sunde fornuft. Hvorfor skriver man så sådan noget? Det, der er bebrejdelsen fra vor side imod dette dokument, er just det, at det indeholder den slags sjuskede, dårlige formuleringer som f. eks., at deres første instinkt skal være at forhandle med de ti. Selvfølgelig er det første instinkt da at rapportere til hovedstaden. Det håber jeg, og jeg antyder ikke andet. De, der antyder noget andet, er Londonrapporten, og det er det, jeg har kritiseret.

(Kort bemærkning).

Holger Nielsen (SF):

Jeg vil sige til hr. Erhard Jakobsen, som hævder at have det store kendskab til Europa-Parlamentet, at jeg kender faktisk også noget til det, for jeg har arbejdet dernede, og jeg ved, at Parlamentet bruger enhver lille åbning i Ministerrådet til at skaffe sig mere magt. Det er derfor, vi ønsker at fastholde den danske regering på, at man ikke giver efter for det pres, Parlamentet udøver.

Og lige en sidste bemærkning om vetoretten. Jeg har naturligvis respekt for den danske regering, som hævder, at man vil kæmpe for at bevare vetoretten, men siden det nu er den danske mus og den tyske elefant, der samarbejder her, synes jeg, det kunne være værd at se på, hvad Genscher har udtalt om dette. Genscher sagde faktisk i Parlamentet den 19. november til en dansk EF-parlamentariker, at siden danskerne åbenbart betragtede vetoretten som sådan en god ting i det europæiske samarbejde, så er der verdener, der adskiller danskerne og Genscher. Jeg synes, det er værd at lægge mærke til den opfattelse, som tyskerne har af vetoretten, og det er derfor, at vi EF-modstandere konstant ønsker at fastholde den danske regering på, at der ikke må gives nogen som helst indrømmelser på vetoretten, heller ikke på det proceduremæssige.

(Kort bemærkning).

Erhard Jakobsen (CD):

Jeg forstod, at det, hr. Holger Nielsen havde opdaget ved at arbejde nede i Parlamentet, var, at Parlamentet meget overraskende benyttede enhver lejlighed til at få styrket sin position. Ja, det er da klart, hvad skulle de ellers gøre? Men det er slet ikke det, sagen drejer sig om. Enhver ved jo, at Parlamentet ikke kan få en styrket position, før man ændrer Romtraktaten, og det er overhovedet ikke på tale. Men det, ministeren og jeg og andre taler om, er: kan man tilvejebringe en bedre atmosfære mellem de forskellige institutioner i EF, herunder især mellem Ministerrådet og Parlamentet? Det er det, sagen drejer sig om, og slet ikke det andet. Og her er jeg glad for, at ministeren fuldt ud følger den tankegang, som også jeg gerne ønsker fremmet, nemlig at det er den opførsel, man udviser over for hinanden, den personlige optræden fra Parlamentsmedlemmers side og Ministerrådsmedlemmers side, der bliver afgørende for, om det kommer til at glide. Så er det komplet ligegyldigt, hvad der står i nogle papirer – bare man ikke laver en dagsorden, for det er nemlig rigtigt, at en dagsorden for et møde ødelægger det hele, mens man kan snakke om en masse ting, hvis de deltagende parter – ikke for mange – er indstillet på at gøre det. Jeg er meget glad for ministerens holdning og håber, han vil være med til at realisere den – hvis det ikke er en anden regering, der sidder til den tid, det kan man jo aldrig vide, men så må den jo realisere den.

Hermed sluttede forhandlingen.

Formanden:

Det ligger desværre sådan, at det af hr. Robert Pedersen fremsatte dagsordensforslag ikke er omdelt; derfor skal jeg udsætte mødet til i dag kl. 16.10.

Mødet udsat kl. 16.03

Mødet genoptaget kl. 16.10

Man gik til afstemning.

Afstemning